

A soldier in a white winter combat uniform is crouching on a frozen lake, aiming a rifle. The background features a vast, snow-covered mountain range under a clear blue sky. The scene is reflected in the ice.

RYAN STECK BLOED JACHT

EEN MATTHEW REDD THRILLER

I

WELLINGTON, MONTANA TWAALF UUR EERDER

Toen hij de achterklep van de Chevy Tahoe dichtdeed, ving Matthew Redd in het raam een glimp op van zijn spiegelbeeld – en hij herkende zichzelf maar nauwelijks.

Het was niets lichamelijks. Behalve de sneeuwvlokken in zijn donkere haar en baard, waardoor hij ouder leek dan achtentwintig, klopte zijn uiterlijk aardig met zijn zelfbeeld. Nee, het verschil zat hem in iets anders, iets waar hij moeilijker de vinger op kon leggen. Iets onderhuids.

Toen hij omlaagkeek naar de met aluminiumfolie afgedekte ovenschotel die hij in zijn handen hield, besepte hij wat het was.

Ik ben niet meer dezelfde man als voorheen.

Dat was niet echt een nieuwsflits voor Redd. De laatste twee jaar was er een aardverschuiving opgetreden in zijn zelfbeeld en de doelen in zijn leven. Hij was niet alléén meer Matthew Redd, voormalig Marine Raider, specialist bij de mariniers. Die tijd was voorbij. Hij was Matthew Redd, echtgenoot van Emily, vader van Matthew Junior, en eigenaar en beheerder van de Thompson Ranch. Zo zag hij zichzelf nu, en daar zat hij totaal niet mee.

Eerlijk gezegd miste hij zijn voormalige leven niet.

‘Hé, cowboy, komt die ham vandaag nog hierheen?’ zei Emily plagend.

Redd keek weg van zijn spiegelbeeld en lachte naar de schoonheid die uit de deur van de krap zeven meter lange stacaravan hing, die voorlopig hun thuis was.

‘Ik kom eraan.’

‘Waar dacht je net over na, Matty Redd?’

Emily keek altijd dwars door hem heen. En in veel opzichten kende ze hem beter dan hij zichzelf kende. Redd was berucht om zijn koppigheid, die – ondanks het feit dat hij de dertig naderde – nog niet veel minder

was geworden. Maar als niemand anders meer tot hem door kon dringen, kon Emily dat wel.

‘Eh,’ zei Redd, een beetje beschaamd dat ze hem had betrapt tijdens het kijken naar zijn spiegelbeeld. ‘Niets.’

‘Kom in elk geval maar binnen voor het echt koud wordt.’ Als om haar woorden kracht bij te zetten, wuifde ze met haar hand langs haar gezicht om de sneeuwvlokken te verdrijven die traag uit de zilvergrijze lucht bleven vallen.

Er werd al meer dan een week sneeuw voorspeld, maar dat was niets bijzonders in Montana.

Toch zou volgens het weerbericht op tv een sneeuwstorm zo laat in de winter alle records breken qua zwaarte en hoeveelheid sneeuw. De gouverneur adviseerde alle mensen in de staat om te blijven waar ze waren, aangezien reizen volgens hem ‘vrijwel onmogelijk’ zou zijn. Er werd ook gewaarschuwd voor stroomstoringen. Maar ze waren er klaar voor, of in elk geval was alles gedaan wat menselijkerwijs mogelijk was. Redd had alle noodzakelijke voorzorgsmaatregelen genomen. Nu was het wachten geblazen, en het zou niet lang meer duren tot een groot deel van de staat stil zou komen te liggen.

Gelukkig zou de storm pas later die avond op zijn sterkst zijn, maar het leek erop dat het harder was gaan sneeuwen sinds ze terug waren van Emily’s ouders. De sneeuw bleef ook al liggen.

Het was een uitdaging geweest om weer te wennen aan de wintertijd. Redd herinnerde zich hoe hij opgroeide met de winters in Montana, die soms al begonnen in oktober en konden duren tot mei. Maar toen hij op zijn achttiende naar het Korps Mariniers vertrok, was hij het ritme van de seizoenen ontwend. Hij was gestationeerd in het altijd zonnige Zuid-Californië. Hoewel hij voor uitzendingen en trainingen soms naar plekken moest waar het ’s winters ijskoud werd, zag hij weersomstandigheden in die tijd slechts als tijdelijke uitdagingen die hij moest overwinnen. Nu hij een ranch draaiend hield en voor zijn vee moest zorgen, hoorde de winter gewoon bij het leven.

Redd liep snel naar de deur van de stacaravan en hield de ovenschotel in zijn ene hand, terwijl hij met de andere de deurknop beetpakte. Toen hij de deur opendeed, schoot een donkere gedaante – om precies te zijn een jonge volbloed rottweiler van 65 kilo – als een net gelanceerde torpedo de caravan uit. Het dier stormde vlak langs hem heen en veroorzaakte nog net geen botsing.

‘Hoho, jongen,’ riep Redd over zijn schouder. ‘Niet zo hard. Dit is een woonerf.’

De hond, die nu heen en weer rende over het veld, leek hem niet te horen.

Ik vergat iets, dacht Redd. Rubble is net een mens.

Rubble was het nieuwste gezinslid. Ze hadden hem opgenomen na de veel te vroege dood van zijn vorige eigenaar, Redds advocaat en vriend Duke Blanton. Blanton was op brute wijze vermoord door leden van een criminele motorbende. Diezelfde bende had Redd en zijn gezin lastiggevallen en uiteindelijk de ranch in brand gestoken waar Redd niet alleen was opgegroeid, maar ook aan zijn nieuwe leven met Emily was begonnen. Daarom woonden ze nu in een oude stacaravan.

Hoe tragisch ook, het verlies van het huis markeerde de definitieve overgang van de oude naar de nieuwe Matthew Redd. Voor die tijd had hij in twee heel verschillende werelden geleefd, waarbij hij nog met één been in de wereld van de speciale missies stond. Als freelancer voor de FBI leidde hij een paramilitair interventieteam, dat tot taak had een internationale terrorist op te sporen. Daarnaast probeerde hij een ‘normaal’ leven te leiden met Emily en Junior.

Het was niet zozeer de brand zelf die hem wakker had geschud. Die was simpelweg samengevallen met de succesvolle afronding van zijn FBI-missie, waardoor hij de vrijheid voelde om zich te gaan richten op datgene waarvan hij nu beseftte dat dat het allerbelangrijkst voor hem was.

Natuurlijk was het bouwen van een nieuw huis het eerste wat hem daarbij te doen stond. Redd was al begonnen met het leeghalen van het terrein. Nu hij het eerste deel van het verzekeringsgeld had ontvangen, hoopte hij dat hun nieuwe huis voor het einde van de zomer klaar was. Tot die tijd moesten ze genoeg nemen met beperkte woonruimte.

Hij liep naar binnen, zette de ovenschotel op het kleine aanrecht tussen de piepkleine gootsteen en het nog kleinere tweepits gasstel in. Emily droeg enkele met aluminiumfolie afgedekte schalen en pannen naar de tafel en zette ze neer, naast de vierehalve kilo zware, voorgesneden ham, die Redd net binnen had gebracht.

Emily was een groot deel van de dag aan het koken geweest, want straks zouden hun vrienden Mikey en Elisabeth Derhammer komen eten. Het had haar beter geleken om de maaltijd niet voor te bereiden in het bedroevend kleine keukentje van de stacaravan, daarom was ze aan

het koken geslagen in het huis van haar ouders, die daar beter op waren ingericht. Het was Redd nog steeds niet duidelijk waarom ze de maaltijd niet gewoon konden meenemen naar het huis van de Derhammers, die zelfs een aparte eetkamer hadden. Hij had dat idee dan ook aangedragen toen Emily voorstelde om Mikey en Liz uit te nodigen voor een etentje op de ranch.

‘Omdat het, Matty, heel vreemd zou zijn om hen uit te nodigen voor een etentje in hun eigen huis, vind je niet?’

‘Minder vreemd dan dat we proberen om vier volwassenen en twee baby’s in deze schoenendoos te proppen,’ had Redd gezegd.

Emily schudde het hoofd. ‘Het is onze beurt om gastheer en gastvrouw te zijn. Liz en Mikey hebben ons al ontelbaar vaak over de vloer gehad.’

Dat was zeker waar. Sinds de brand, waarbij ze vrijwel al hun persoonlijke eigendommen hadden verloren, hadden ze vaker bij de Derhammers gegeten of bij Emily’s ouders Elijah en Dora Lawrence, dan thuis. Dus Redd begreep wel waarom Emily zich gedwongen voelde iets terug te doen. Maar hoewel hij hun vriendschap met de Derhammers koesterde, begreep hij niet waarom Emily het symbolisch zo belangrijk vond om het maal in hun tijdelijke stulpje op te dienen.

Buiten de stacaravan hoorde hij aan Rubbles constante geblaf dat er iets aan de hand was. Dat kon van alles zijn, van een wasbeer die naar de afvalbak probeerde te sluipen tot een koe die te dicht bij het hek kwam, maar Redd wist vrij zeker wat de oorzaak was. Hij schoof het gordijn voor het raampje in de voordeur opzij en zag hoe Mikey Derhammers zilverkleurige, van dubbele achterwielen voorziene Dodge RAM 3500 de oprit op rolde. Het was volgens Mikey ‘meer een tank dan een pick-uptruck’ – en dat kon Redd niet ontkennen.

Als jongens waren Redd en Mikey elkaars beste vrienden. Tegenwoordig waren ze als broers, en Redd beschouwde hem en Liz dan ook als familieleden.

In de tijd dat hij met zijn adoptievader J.B. Thompson de ranch runde, was er weinig tijd geweest voor ontspanning buitenshuis. Daardoor had Redd maar weinig jeugd vrienden overgehouden. Maar twee mensen waren erin geslaagd zijn door hemzelf opgelegde sociale isolement te breken: Emily Lawrence, zijn eerste en enige liefde, en Mikey.

Toen J.B. zwaargewond was geraakt door een val, had Redd zichzelf daarvan de schuld gegeven. Als hij geen tijd had verspild met zijn vrienden,

zou J.B. misschien überhaupt niet gewond zijn geraakt. Om boete te doen voor die vermeende tekortkoming, was hij gestopt met de middelbare school, had hij een punt gezet achter zijn vriendschappen en had hij in zijn eentje de ranch draaiend gehouden tot J.B. volledig hersteld was.

J.B. had hem er niet van kunnen overtuigen zijn opleiding weer op te pakken, maar hij had erop gestaan dat Redd staatsexamen deed voor de middelbare school, zodat hij zijn grote droom om marinier te worden kon verwezenlijken. Toen Redd tegen hem zei dat die droom verleden tijd was en dat hij op de ranch bleef werken, had J.B. – zelf oud-marinier – zijn poot stijf gehouden.

‘Ik kan je niet dwingen de eed af te leggen,’ had hij tegen Redd gezegd, ‘maar jij gaat mij absoluut niet als excuus gebruiken.’

J.B.’s unieke combinatie van ‘tough love’ en aanmoediging was precies de schop onder de kont die Redd nodig had gehad. Het enige probleem was, dat hij door Montana te verlaten een punt zette achter zijn contact met Emily en Mikey. Tenminste, daar ging hij in die periode van uit.

Bijna twee jaar geleden, toen hij vanwege J.B.’s overlijden was teruggekomen naar Stillwater County en naar de ranch aan de rand van het stadje Wellington, was hij zowel verrast als dankbaar geweest toen hij ontdekte dat zijn vriendschappen met hen niet voorbij waren, maar in de pauzestand stonden. Hij had wel wat moeite moeten doen om zijn relatie met Emily nieuw leven in te blazen. Ze was inmiddels een sterke, onafhankelijke en succesvolle verpleegkundig specialist en werkte in het plaatselijke gezondheidscentrum. Maar met Mikey was het direct net zo vertrouwd als daarvoor.

Matthew Redd, vriend van Mikey.

‘Ze zijn er,’ riep Redd.

‘Rubble had het al eerder in de gaten,’ zei Emily. ‘En schreeuw niet zo, dan maak je Matty wakker.’

Hij wierp haar een zijdelingse blik toe. ‘Denk je dan dat Matty ook nog maar één seconde slaapt als Luke binnenkomt?’

Lucas, de zoon van Mikey en Liz, was zo’n twee jaar ouder dan Matthew Junior, en de jongens speelden vaak met elkaar. Zo vaders, zo zonen.

Emily zuchtte. ‘Ik denk dat je gelijk hebt.’ Ze keek nog even kritisch naar de gedekte tafel. ‘Nou ja, we moeten het er maar mee doen.’

Redd deed de deur open en liep naar buiten om hun gasten te begroeten, terwijl hij zorgde dat Rubble buiten bleef. Mikey, die al was uitgestapt,

pakte Redds uitgestoken hand, maar trok hem toen tegen zich aan in een broederlijke omhelzing. Hoewel hij absoluut geen knuffelaar was, keek Redd – ruim vijftien centimeter langer dan Mikey – glimlachend over het hoofd van zijn vriend heen.

‘Goed,’ mompelde hij, terwijl hij Mikey vriendelijk van zich af duwde. ‘Ga je vrouw maar helpen om jullie zoon binnen te brengen, het is koud.’

Binnen tilde Liz Luke uit zijn autostoeltje en ze legde hem naast Matthew Junior. De volwassenen gebruikten dit korte moment van rust om te genieten van het voorgerecht dat Emily had gemaakt en de chardonnay die Liz had meegebracht.

‘Zo, vertel eens, wat zijn jullie bouwplannen?’ zei Mikey toen zijn bord en glas leeg waren.

Redd lachte. ‘Dat zou je aan Em moeten vragen. Ik heb haar de leiding gegeven over het ontwerp.’

‘Matty zou al blij geweest zijn met een eenkamer-blokhut,’ onderbrak Emily hem.

‘En wat is daar mis mee?’ vroeg Redd half grappend, half serieus.

‘Kom op, Matt,’ zei Mikey. ‘We leven in de eenentwintigste eeuw. Je moet toch op zijn minst een mancave hebben.’

‘Een mancave vind ik oké. Maar ik ben ervoor gaan liggen toen hij over een panic room begon.’

Redds glimlach vervaagde. Hoewel Emily er een grapje van maakte, was hij er helemaal niet blij mee dat zijn vrouw dit plan torpedeerde.

Gedurende zijn tijd als Marine Raider en zijn periode bij de FBI had hij meer dan genoeg vijanden gemaakt – vijanden die net zo gevaarlijk waren als de leden van de criminele motorbende die hun huis hadden verwoest en Duke Blanton hadden vermoord. Hoe graag Redd ook wilde geloven dat hij dat allemaal achter zich had gelaten, sommige vijanden liepen nog vrij rond en wachtten op hun kans om wraak te nemen. Als het zover was, zou Redd alles doen wat nodig was om zijn gezin te beschermen. De beste manier daarvoor was door te zorgen voor een veilige plek, waar ze konden schuilen als de slechteriken hen zouden overvallen.

‘Het is geen panic room,’ hield Redd vol. ‘Het is gewoon een veilige kamer. Zie het als een toevluchtsoord. Als een grote ruimte die van alle gemakken is voorzien en waar je kunt schuilen voor een orkaan.’

Emily rolde met haar ogen. ‘Het klinkt meer als een schuilkelder tegen bommen.’

Mikey krabde over zijn kin. 'Ik weet het niet, Em. Ik denk dat ik het in dit opzicht met Matt eens ben.'

'Wat een verrassing,' zei Liz droogjes. 'Jullie kiezen elkaars kant. Wie zag dat nou aankomen?'

'Het gaat gewoon om gezond verstand,' ging Mikey verder. 'Zoals het oude motto van de scouts: wees paraat.'

Redd lachte triomfantelijk naar Emily en hief zijn handen op naar Mikey als om te zeggen: 'Dat is nou precies wat ik bedoel.'

'Alsof jullie ook maar één dag bij de scouting hebben gezeten.'

'Ik wilde wel bij de scouts,' wierp Mikey tegen en toen mompelde hij: 'Maar mam wilde niet dat ik lid werd. Ze kon niet overweg met de moeder die akela was. Ze noemde haar een dronken, eh... nou ja, je weet wel. Ze gebruikte in elk geval een woord dat niet zo geschikt is in het bijzijn van kinderen.'

'Akela?' zei Liz. 'Is dat niet alleen voor de welpen?'

'Ach, dat is voor alle groepen hetzelfde,' wierp Mikey tegen.

'Ik weet zeker dat dat niet zo is,' lachte zijn vrouw.

'Nou ja, nadat mam die wens de kop had ingedrukt, had ik er ook geen zin meer in.' Hij wuifde met zijn hand om verdere discussie in de kiem te smoren. 'Wat ik bedoel is: het kan geen kwaad om vooruit te denken.'

'Daar ben ik het mee eens,' zei Emily. 'Maar ik vind ook dat we onze beperkte middelen op een betere manier kunnen gebruiken. We hebben geen geldboompje in de tuin staan.'

Mikey knikte begrijpend en keek naar Redd. 'Nou ja, maat, ze vindt die mancave in elk geval oké. Op z'n minst hebben we dan een mooie plek om naar rugbywedstrijden te kijken. Tel je zegeningen.'

Redd wilde antwoord geven, maar voordat hij iets kon zeggen ging zijn telefoon. Hij haalde het mobieltje uit zijn zak en toen hij op het scherm keek, verschenen er rimpels in zijn voorhoofd. 'Het is Gavin,' mompelde hij fronsend.

Emily keek hem gespannen aan. 'Wees aardig, Matty. Hij doet zijn best.'

Redd schudde het hoofd. 'Ik weet zeker dat het iets met werk te maken heeft.' Hij bleef nog even naar het scherm kijken, in tweestrijd of hij de voicemail zou laten afspelen. Toen zei hij, terwijl hij op het scherm tikte: 'Ik denk toch dat ik moet opnemen.'

Vanaf dat moment werd alles anders.

**Vechtend tegen de elementen
staat Matthew Redd op het punt
alles te verliezen wat hem dierbaar is.**

Voormalig Marine Raider Matthew Redd probeert op zijn ranch in Montana een nieuw leven op te bouwen met zijn vrouw en zoontje. Maar als bij een overval op een gevangentransport belangrijke informatie verdwijnt, wordt al snel duidelijk dat hij het volgende doelwit is. Een zwaarbewapend hitteam is onderweg om hem voorgoed het zwijgen op te leggen.

Redd brengt zijn familie in veiligheid en trekt de bergen in. Terwijl een dodelijke sneeuwstorm nadert, bereidt hij zich voor op een strijd op terrein dat hij als geen ander kent. Want in de wildernis van Montana geldt maar één regel: wie jaagt, kan zomaar zelf de prooi worden.

Ryan Steck weet als thrillerrecensent van zijn eigen blog 'The Real Book Spy' precies waar de perfecte thriller aan moet voldoen. Met *Tegenvuur* en *Schaduwshot* liet hij eerder al zijn schrijftalent blijken en ook in dit derde deel in de Matthew Redd-serie haalt hij alles uit de kast.

NUR 332

ISBN 978 90 297 4007 4

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT